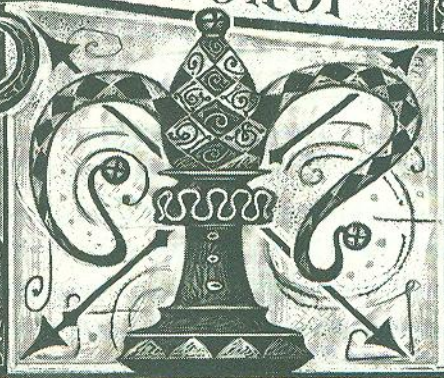

ПРОЛОГ

Кажуть, що все на світі колись закінчується: ігри та пригоди, пироги й казки. Зрештою, і це вже моя остання оповідь. Та я не сумую, бо знаю: ти мене чуєш. Ну хіба це не диво? Ми ніколи з тобою не зустрічались, нас розмежує добра сотня кілометрів, але, поки ти живий, я теж не зникну. Я зичу тобі багато щасливих літ попереду, мій особливий і дивовижний слухачу. Ми тепер завжди пов'язані, бо слова теж є чарами, і, мабуть, найпотужнішими з усіх.

Для мене все розпочалося тоді, коли я зустріла незвичайного юнака, в якого одразу ж закохалася, а також його дивного брата. Проте дивовижі вже траплялися значно раніше. Тож почну я з невеликої передмови, тим паче що часу мені тепер зовсім не шкода, хоч це й безглуздо чути від людини в моєму становищі.

Жив собі на світі видатний чарівник, який подорожував у подібі Барса. Знаю-знаю, ти це вже чув, але ж казки не гіршають від того, що їх переповідають. Отже, Барс створив

наше королівство і подарував людям Серце чарів — чудодійну річ, яка надіяла кожного новонародженого якимось даром: споруджувати чудові будинки або створювати музику, правити дощем чи розмовляти з тваринами. Та спокій і мир не тривають довіку — ні між людьми, ні в королівствах, — і врешті-решт на трон зійшов лихий король Освальд. Він використав Серце, аби стати безсмертним, і воно через те мало не згасло. На щастя, втрутився хоробрий герой на ім'я Сивард. Він заховав Серце, проте, на жаль, під час свого великого походу загинув від рук руїнника, що мав дар вогню.

Люди вірили, що одного разу Барс обере нового героя, який відшукає Серце і поверне людям дари. Та чекати їм довелося довго — цілих триста років. За цей час багате королівство майстрів занепало і перетворилося на понуре королівство нездар. Кожен мусив успадковувати справу батьків і дідів — це був єдиний спосіб зберегти знання пращурів і бодай якось зводити кінці з кінцями.

Я народилася в сім'ї, яка тримала заїжджий двір край дороги. Це означало, що життя мені випало провести, готуючи їжу та перучи речі. Мене це геть не тішило. Але в нас не цікавилися, що там кого тішить. Головне було — не померти з голоду, бо подорожувати наш народ уже років триста не любить, тому нашу справу ніяк не назвеш прибутковою. До того ж ще й той рік почався так, що мій батько, підраховуючи збитки, казався до нестями. У розпал святкування Зимового дня на нашому подвір'ї побили замурзаного каліку, який щось поцупив у пожильця. Якийсь хлопець вирішив йому допомогти, потім обидва накивали п'ятами, — і зненацька до нас заявився цілий загін королівських посланців. Вони щось торочили, наче той хлопець має дар вогню, як руїнник із казки про Серце чарів, а потім прихопили з собою синів того пограбованого пана і подалися ловити — тільки подумайте! — нового руїнника.

— Ну от і все — добре ім'я нашого закладу спалюжено назавжди... — похмуро кинув батько, дивлячись услід по-сланців у мундирах.

На щастя, усе сталося якраз навпаки: новини долетіли до найближчих сіл, і тепер кожен хотів їх почути з перших вуст, тому в нашій обідній залі невпинно юрмився народ. Серед цих посиденьок вирізнявся пограбований товстун: він стверджував, що його сини — обранці Барса. Мовляв, той постав перед ними у засніженому лісі, вказавши шлях до Серця чарів, і тепер вони мають повторити подвиг Сиварда, але тільки навпаки: той заховав Серце, а вони його знайдуть. Сміх та й годі! Бачила я цих синів — жалюгідні людя. Один худий, мов тріска, приземкуватий і злостивий, а другий — товстий і недолюбий та завжди підтакує братові.

Відтоді роботи в мене так побільшало, що я й за ніч не встигала відпочити та прокидалася втомленою, але через тиждень раптом настав дуже дивний ранок. Розплющивши очі, я вперше за довгий час не відчула того глибокого смутку, який охоплював мене від думки про прийдешній день. Я відчула полегшу і спокій, навіть захотілося посміхнутися! І сонце здалося привітним і теплим, мов у дитинстві, коли просто радієш, як сонечко виглядає з-за обрію, і не думаєш про те, що не хочеться працювати.

Спустившись до обідньої зали, щоб за звичаєм запалити вогонь і наносити води, я побачила, що туди вже набігло з десятків пожильців — цей чистий, напрочуд яскравий світанок розбудив усіх. Якщо вам коли-небудь довелось вдосвіта опинитися в придорожньому готелі, то можете собі уявити, яке це похмуре видовище — адже там збираються ті, хто з тієї чи іншої причини змушений мандрувати. Тобто це найнещасніші люди в королівстві. Як то кажуть, «день поза домівкою — марно згаяна днина». Бо ніхто не любить покидати

своє обійстя, а цим бідолахам доводиться розвозити товари та їздити на ярмарки, таке вже їхнє ремесло.

Одначе цього ранку всі були задоволені й веселі — розмовляли між собою, виглядали у вікна, навіть якийсь дід привітався зі мною, чого взагалі ніколи не траплялося. І чванливий старійшина Гейвергілла теж більше не здавався таким пихатим — він, наче роззява, з відкритим ротом прислухався до далекого кінського іржання надворі. Там іржала, аж заходилася, конячина, яку забув у стайні рудий злодій, — дурна, та куди ж її дінеш, доводилося годувати. Решта коней, звісно, одразу до неї приєдналася, і цієї миті старійшина зненацька промовив:

— Хазяїна кличе. Каже, що тут їй сумно, ніхто до неї не говорить, не куйовдить гриву і не витирає ганчіркою спину.

Хтось засміявся, старійшина почервонів як рак, а я ні з сього ні з того бовкнула:

— А інші що говорять?

Мама завжди застерігала, що язик у мене без кісток і одного разу він доведе мене до лиха, але старійшина несподівано охоче відповів:

— Кажуть: «Стули пельку, дурепо кривозуба! Дай поспати».

Усі довкола зареготали ще гучніше, а мені було не до сміху: я годувала коней і випадково побачила, що зуби в тієї шкапи і справді стирчать наперед дужче, ніж у решти. Але звідки про це міг знати старійшина? Утім, думати про це часу не було — каша на сніданок сама не звариться.

Я поралася на кухні, коли до мене підійшов один із гостей, відвів убік, узяв із моїх рук ополоник і скуштував кашу.

— Трохи треба досолити, — сказав він.

— Хто ж у крупи сипле сіль! — обурилась я.

Він ніби й не чув: знайшов сільницю, діловито все обнищпорив, узяв із підвіконня глек із пряженим молоком, знайшов